

Arrest

nr. 280 158 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022 .

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 april 2019 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Nederlandse tante.

1.2. Verzoeker wordt op 24 oktober 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Bij brief van 25 februari 2022 deelt verweerder aan verzoeker mee dat er een onderzoek gebeurt in het licht van een mogelijke beëindiging van diens verblijfsrecht in het kader van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Aanleiding vormt de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn Nederlandse tante. De brief vermeldt dat

verweerder aan de hand van de door verzoeker meegedeelde elementen zal toetsen of hij toch zijn verblijfsrecht kan behouden. Hierop maakt verzoeker een aantal stukken over aan verweerder.

1.4. Verweerder neemt op 7 juli 2022 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van een bijlage 21. Deze bijlage, die thans wordt bestreden, luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 47/2 en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 03.04.2019 in toepassing van artikel 47/1, 1° van de wet. Betrokkene vestigde zich met zijn Nederlandse tante P.S.G. (...). Inmiddels is de situatie totaal gewijzigd. Blijkens de gegevens van het Rijksregister werd op 19.09.2019 het voorstel gedaan om de referentiepersoon ambtshalve af te schrijven. Op 15.05.2020 werd zij vervolgens ambtshalve geschrapt.

Overeenkomstig artikel 19, §7 van het KB van 08.10.1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Mevrouw P. ondernam in 2021 een poging om haar inschrijving opnieuw te bekomen en maakte stukken over in die zin. Op 18.02.2021 gaf de DVZ de stad Antwerpen toelating om mevrouw opnieuw in te schrijven, mits gunstige woonstcontrole. Thans moet echter vastgesteld worden dat mevrouw P. nog steeds ambtshalve geschrapt staat en dat geen bewijzen voorliggen waaruit moet blijken dat zij tussen 18.02.2021 en vandaag nog in België zou hebben verbleven.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd hij op 25.02.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd aan betrokkene aangetekend verzonden op 04.04.2022. Daarop maakte betrokkene volgende documenten over:

- Getuigenverklaringen
- Opleidingscertificaat heftruck
- CV van een derde
- Schoolattest voor het schooljaar 2021-2022

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich niet kan beroepen op het uitzonderingsgeval voorzien in artikel 42quater, §2 van de wet gezien hij geen minderjarige kinderen heeft met verblijfsrecht in België.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 03.04.2019 legaal in België, nu dus iets meer dan drie jaar, wat nog een relatief korte periode is. Voor zover betrokkene zou aanvoeren dat hij reeds langer in België verblijft, dient te worden opgemerkt dat uit periodes van illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput.

Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij nog voldoende voeling heeft met zijn herkomstland. Hij heeft er zijn hele jeugd doorgebracht. Betrokkene

woont bovendien samen met mensen die van Surinaamse origine zijn. Hij moet dan ook nog goed vertrouwd zijn met de taal, de lokale cultuur en gebruiken van zijn herkomstland. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat deze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Het is thans niet duidelijk hoe betrokkene voorziet in zijn levensonderhoud. Hij was het afgelopen schooljaar nog student. Nergens uit het dossier blijkt dat hij dit combineerde met een andere activiteit waaruit hij een inkomen verkreeg. Wie betrokkene thans voorziet van financiële middelen is niet bekend. Betrokkene maakt een aantal getuigenverklaringen over. Daaruit kan afgeleid worden dat hij inmiddels een aantal sociale contacten heeft in België. Deze verklaringen volstaan echter niet om aan te tonen dat hij sociaal en cultureel in die mate is geïntegreerd dat zijn verblijfsrecht zou moeten worden behouden. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene er sociale relaties op nahoudt, gezien hij nu toch al enkele jaren in België verblijft. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene tegenover deze personen buiten de normale sociale verhoudingen een bijkomende afhankelijkheidsband zou hebben. Wat de inhoud van de verklaringen betreft, dienen deze te worden beschouwd als verklaringen op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, zodat hieruit evenmin afdoende blijkt dat betrokkene in die mate geïntegreerd zou zijn dat deze beslissing niet zou mogen worden genomen.

Wat de gezinssituatie betreft, werd hierboven reeds opgemerkt dat de referentiepersoon vermoed wordt naar het buitenland te zijn vertrokken. Ze vroeg begin 2021 haar herinschrijving aan omdat ze aantoonde het Rijk niet te hebben verlaten en kreeg daartoe ook de toestemming, mits er een gunstige woonstcontrole zou plaatsvinden. Thans blijkt echter dat de referentiepersoon nog steeds ambtshalve geschrapt is. Er vond dus geen gunstig woonstonderzoek plaats. Nergens uit de door betrokkene overgemaakte stukken blijkt dat mevrouw P.S. sedert haar verzoek tot herinschrijving nog in België zou hebben verbleven. Er kan bij gebrek aan tegenbewijs dus weldegelijk vermoed worden dat zij het Rijk heeft verlaten.

Betrokkene woont thans in bij R.B.R. (...). Er blijkt niet uit het dossier dat hij met deze persoon verwant zou zijn. Bovendien moet opgemerkt worden dat betrokkene niet aantoont dat hij op de één of andere wijze afhankelijk is van die persoon. Het enkele feit dat betrokkene op hetzelfde adres staan ingeschreven als mijnheer R. volstaat daartoe niet. Betrokkene toont met andere woorden niet aan dat hij er een beschermenswaardig gezinsleven met die persoon op nahoudt.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene of van minderjarige kinderen is geen sprake.

Wat de gezinssituatie van betrokkene betreft, moet nogmaals vastgesteld worden dat de referentiepersoon vermoed wordt het Rijk te hebben verlaten. Verder toont betrokkene, zoals hierboven gedetailleerd werd niet aan dat hij er met de heer R. een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt bij gebrek aan bewijs van enige afhankelijkheid tegenover die persoon. Betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij op zelfstandige wijze zijn leven verder kan opbouwen in het land van herkomst of in een ander land alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven.

Betrokkene kan zich niet beroepen op enig ander verblijfsrecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook het enige alternatief.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat kan worden beschouwd als een eerste middel, gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf, een schending aan van “de materiële motiveringsplicht – Art. 62 Vw. en art. 3 Wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurlijke handelingen - onzorgvuldigheid en onredelijkheid bij het nemen van de beslissing”.

Hij verstrekt volgende concrete toelichting bij zijn middel:

“Bij beslissing dd 07/07/2022 ter kennis gebracht met aangetekend schrijven verzonden op 13 juli 2022 werd een beslissing genomen tot intrekking van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te

*verlaten om reden dat overeenkomstig art. 42quater,parl,2° van de Wet van 15/12/1980 het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd kan worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.
en met de motivering dat verzoeker zich niet kan beroepen op het uitzonderingsgeval voorzien in artikel 42quater, par2 van de wet, gezien hij geen minderjarige kinderen heeft met verblijfsrecht in België.
en met de motivering dat er geen humanitaire elementen overeenkomstig art. 42quater par 1, derde lid van de wet van 15/12/1980 terug te vinden zijn in het dossier waaruit zou moeten blijken dat er een leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar dat de Beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.*

Verzoeker werd op 25/02/2022 verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

Verzoeker heeft hierop ter staving meerdere documenten overgemaakt oa — een schoolattest voor het schooljaar 2021-2022.

Verder lezen we in de beslissing waartegen huidig beroep mbt het schoollopen van verzoeker alleen nog: "hij was het afgelopen schooljaar nog student" om vervolgens op basis van deze vaststelling en de vaststelling dat verzoeker geen eigen inkomen heeft, te concluderen dat niet bekend is wie verzoeker thans voorziet van financiële middelen.

De gemachtigde houdt in de bestreden beslissing nergens rekening met de omstandigheid dat verzoeker al meer dan 3 jaar, sedert zijn komst in België in 2019, naar school gaat; dat hij een opleiding volgt in de richting auto-mechanica, die hij wenst te beëindigen en dat de reeds gevolgde opleidingsjaren verloren gaan bij een vervroegde stopzetting en een terugkeer naar Suriname.

De gemachtigde negeert in de bestreden beslissing dd 07/07/2022 de gevolgen waarmede verzoeker geconfronteerd wordt tgv de stopzetting van het verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten, op de vroegtijdige stopzetting van zijn opleiding in het secundair onderwijs; mn een verlies van meerdere schooljaren en het niet meer kunnen behalen van een diploma/getuigschrift van de opleiding binnen de normale te verwachten termijn.

De beslissing is op dit punt totaal niet gemotiveerd; minstens is zij op dit punt onzorgvuldig voorbereid, waardoor de gemachtigde tot een onredelijk besluit kwam.

Er zijn bijgevolg in casu wel degelijk voldoende humanitaire redenen aanwezig om het verblijf van verzoeker niet te beëindigen.

Verzoeker herhaalt dat zijn tante, mevrouw P.S., nog steeds voorziet in zijn levensonderhoud en dat hij nog steeds op het zelfde adres woont samen met zijn nicht, de dochter van de tante S., haar partner en hun baby.

Het middel is gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden in casu duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet, te meer verzoeker ook de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Hieruit kan worden afgeleid dat hij de motieven heeft begrepen.

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat hij bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker destijds zijn verblijfsrecht verkreeg op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

2.6. De bestreden beslissing stelt een einde aan het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° [...]

4° [...];

5° [...];

6° [...];

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3 [...]

§ 4. [...]

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.7. Verzoeker betwist als dusdanig niet dat op het moment van het treffen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, de referentiepersoon niet langer aanwezig was in België. Hij bevestigt integendeel in zijn verzoekschrift dat zijn tante verhuisd is naar Nederland.

2.8. Enige punt van kritiek van verzoeker is dat verweerder geen rekening houdt met de gevolgen van de bestreden beslissing voor zijn opleiding automechanica die hij volgt sinds zijn aankomst in België in 2019. Verzoeker wijst erop dat dit met zich meebrengt *“de vroegtijdige stopzetting van zijn opleiding in het*

secundair onderwijs; mn een verlies van meerdere schooljaren en het niet meer kunnen behalen van een diploma/getuigschrift van de opleiding binnen de normale te verwachten termijn.” Verzoeker stelt dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf op dit vlak *“totaal niet is gemotiveerd, minstens is zij op dit punt onzorgvuldig voorbereid, waardoor de gemachtigde tot een onredelijk besluit kwam”*. Verzoeker is van oordeel dat er dan ook *“wel degelijk humanitaire voldoende redenen aanwezig [zijn] om het verblijf [...] niet te beëindigen”*.

2.9. De Raad stelt vast dat uit het *“Schoolattest 2de leerjaar derde BSO auto – schooljaar 2021-2022”* dat verzoeker heeft overgemaakt naar aanleiding van de in punt 1.3. bedoelde brief van verweerder van 25 februari 2022, blijkt dat hij, die 21 jaar is op het moment van het treffen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, de school heeft verlaten op 11 februari 2022. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist ter terechtzitting, integendeel geeft zij aan sinds 12 september 2022 aan de slag te zijn als reiniger van containers in de haven. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn in punt 2.8. vermelde kritiek. De grondslag van verzoekers betoog dat er wel degelijk humanitaire elementen aanwezig zijn die zich verzetten tegen een beëindiging van zijn verblijf valt hiermee ook weg.

2.10. Ten slotte voert verzoeker aan dat zijn Nederlandse tante nog steeds voorziet in zijn levensonderhoud en dat hij op hetzelfde adres woont als zijn nicht, zijnde de dochter van zijn tante, samen met haar partner en baby. De Raad merkt op dat verzoeker deze elementen niet heeft meegedeeld aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof. Verweerder kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze elementen die verzoeker hoe dan ook niet concreet aantoonde.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker aan: *“overschrijding/ afwending van macht — onzorgvuldige uitoefening van de bevoegdheid voor aflevering van een bijlage 21 — misbruik van recht - Schending rechtszekerheidsbeginsel”*.

Hij verschaft volgende concrete toelichting bij zijn middel:

“Ook hier heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich onvoldoende geïnformeerd alvorens het bevel te betekenen.

Daarbij heeft hij zijn bevoegdheid, afgewend van de normaal beoogde finaliteit, om reden dat verzoeker op basis van art. 42quater zijn verblijfsrecht zou kunnen behouden en de beëindiging slechts facultatief is.

Zoals uiteengezet zijn er voldoende humanitaire redenen aanwezig om niet tot beëindiging van het verblijfsrecht over te gaan en om derhalve geen bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

De gemachtigde heeft bij het nemen van de beslissing geen rekening gehouden met de gevolgen ervan op een belangrijk levensdomein van verzoeker; mn zijn schoolloopbaan.

De beslissing werd onzorgvuldig genomen.

Aldus kan afwending van macht in hoofde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld worden.”

2.12. Gezien de geuite kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 21. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA